



פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע



אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 8566233-08 פקס. 8521527-08
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 6433605-02 פקס. 6433570-02

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק טורינו והבינו הנה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק הטלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש הטלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

גליון מיוחד לרגל מעמד סיום הש"ס

דברי כ"ק מורנו ורבנו רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בשבח מעלת לימוד התורה לרגל שמחת סיום הש"ס

וזוכים לסיים את הש"ס כולו. וכבר אמר שלמה המלך בחכמתו (משלי ט"ז כ"ו) "נפש עמל עמלה לו" אשרי מי שעמלו בתורה ועושה נחת רוח ליוצרו. השמחה הגדולה משותפת היא הן לכלל הלומדים והן לכלל התומכים בלימוד התורה הקדושה. קידוש ה' מופלא ומיוחד יש בעובדה בה מתקיימים שני חלקי הפסוק יחדיו (משלי ג' י"ח) "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר". ואשרי גדולי הדור שליט"א רבנן ותלמידהון שחיוקו ידי המארגנים את מפעלי לימוד הש"ס החובקים כל פינה בעולם. ובכל רחבי תבל בסייעתא דשמיא נוסדו שיעורים קבועים ללימוד הדף היומי על הסדר.

מאחורי המפעל הקדוש והאדיר הזה, ניצב מורנו ורבנו הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין זצוק"ל זיע"א, המכונה בפי כל המהר"ם שפירא מלובלין זצ"ל, אשר בחכמתו הגדולה צפה למרחוק וביוזמתו הברוכה החליט לאחד את כל בית ישראל בכנפי הלימוד הקדוש בקביעות, אשרי לו בזה ובבא.

במסע הקודש שאנו עורכים מדי שנה בחודש אלול לקברות הצדיקים והאתרים הקדושים באוקראינה ופולין, שהינו באוטובוס אשר הוביל אותנו למקומות השונים. לפתע עלה בזיכרוני שמה של ישיבת "חכמי לובלין" המעטירה, מיסודו של המהר"ם שפירא מלובלין זצוק"ל. נערתני משרעפיי והתבוננתי מבעד לחלון כשאני מבקש לדעת היכן אנו נמצאים כעת, והנה נגלה למול עיני בניין עתיק יומין ועליו מתנוססות אותיות בלשון הקודש... "כאן ישיבת חכמי לובלין".

קשה לתאר את ההתרגשות שעלתה בקרבי, וביקשתי מן הנלווים אלינו במסענו להתעניין האם ניתן להגיע לביקור בתוככי הישיבה שעליה מסופר כי ביום חנוכת הבניין הגיעו כחמישים אלף איש להשתתף במעמד! ופעמים רבות בשנים שלאחר מכן נערכו שם מעמדות סיום הש"ס פרי מפעליו של הצדיק רבנו הצדיק רבי מאיר שפירא זצוק"ל.

לאחר שתואם הביקור עם האחראיים במקום, נדרשנו לשלם סכום מסוים כדמי כניסה. במקום כבר לא שכנה הישיבה הקדושה, היה זה מוזיאון ואף בעבר פעל במקום בית חולים. בעיני רוחי ראיתי ימים עברו, כיצד מסופר על בני התורה הרבים שגדשו את המקום בו לנו את לינתם וסעדו את ארוחתם מדי יום כשקול תורתם מהדהד למרחוק וממלא את החלל בקדושה אדירה. איש מהם לא נדרש לשלם על כך מאומה, וזכות זו נזקפה לתומכי התורה היקרים. ואילו כאן, נדרשנו לשלם על כניסה בלבד כאשר לעינינו נגלה מקום שמם... היכן היא האווירה הרוחנית העצומה ששרתה במקום? היכן כל אותם בני התורה היקרים, תלמידי הישיבה המעטירה אשר קיימו את העולם בהבל פיהם הטהור? כך שאלתי את עצמי. צער גדול מילא את ליבי בראותי כי אף המוזות נעקרו מן הפתחים...

בעודי מהרהר בדבר עלתה במחשבתי שאלה נוספת - מה לגבי הר סיני שעליו ירד כבוד ה' ואשו הגדולה? רבבות מלאכי קודש ירדו מן השמים וקשרו כתרים עוטי אורה לעם מקבלי תורה זו אורה. מן ההר הקדוש הזה עלה משה רבנו מספר פעמים שהרי נאמר (שמות י"ט ג') "ומושה עלה אל האלהים ויקרא אליו ה' מן ההר" ובמקום זה נבנה המשכן בו מילא ה' יתברך את זיו שכינתו.

מעמד הר סיני הוא המעמד האדיר והמשמעותי ביותר בתולדות העם היהודי. כל נשמות ישראל לדורותיהם עמדו למרגלות הר סיני, ואין לך נשמה יהודית אחת בעולם שלא זכתה להשתתף במעמד נשגב זה כי גם הנשמות העתידות להיוולד כולן זכו כאחת לשמוע את קול ה' יתברך ולראות מראות אלוקים על ההר הקדוש.

התגלות השכינה הייתה מוחשית בעוצמתה, ועל הזכות העצומה הזו הפליגו

אין לך יהודי שאינו זוכה לסיים את הש"ס בכל שנה

"וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים" (דברים ל"ג א')

הפרשה האחרונה בתורה, "וזאת הברכה" מדברת בעניין ברכתו של משה רבנו לבני ישראל קודם פטירתו ולאחר מכן כתוב עניין פטירתו של משה רבנו בהרחבה. היאך ציווה את כל ישראל לפני מותו שיתחזקו ויאמצו ולא יחתו כמפני העמים שבארץ ישראל, ואת מינויו של יהושע בן נון במקומו. ויש להבין, הלא התורה הקדושה נקראת על שמו של משה רבנו ע"ה, כמו שנאמר (מלאכי ג' כ"ב) "זכרו תורת משה עבדי" ומשום מה לא מצינו פרשה בתורה עצמה הנקראת על שמו של משה רבנו, מדוע? היה מתאים לכאורה אף שפרשת "וזאת הברכה" המדברת על פטירתו של משה, תיקרא "חיי משה" או "יחי משה"? התשובה היא, כי אומנם נכון שהתורה במקורה שייכת למשה רבנו, אך ברגע שהאדם יושב באהלה של תורה וממית עצמו עליה ויגע בה, הרי התורה הזו שייכת לו והיא נקראת תורתו. לכן בכוונה תחילה לא נכתבה פרשה ייחודית על שמו של משה רבנו, כי רצה הכתוב ללמד לישראל שהתורה הקדושה אינה שייכת באופן פרטי לאדם זה או אחר, אלא "תורה מונחת בקרן זוית וכל הרוצה ליטול יבוא וייטול" והיא בהחלט יכולה להיות נחלתו וקניינו של כל יהודי ויהודי, ובתנאי שיעמול ויטרח עליה ואז יזכה שתהא היא חלקו ונחלתו.

גם בהגדה של פסח לא מצינו שהוזכר שמו של משה רבנו, על אף שהוא היה שליח ה' יתברך בכל הניסים והנפלאות שליוו את יציאת מצרים. ובדברי ההגדה מוזכר השבח להקב"ה בלבד, "ליל שימורים הוא לה" "פסח הוא לה". כי ענוותנותו של משה רבנו הייתה כה עצומה, ובכך שקיבל את התורה הקדושה הוא חש עצמו כשליח של הקב"ה כשם שהיה שליח במצרים לגאול את ישראל. כל רצונו היה לשתף את כלל ישראל בתורה, שהיא שייכת רק להם ובזכותם הוא קיבל אותה בכדי להעביר אותה הלאה לדורות עולם.

ובדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו מן השמים, לכן לא חפץ משה רבנו ע"ה שתיקרא פרשה בתורה על שמו, כי לדידו כל התורה כולה שייכת לכלל ישראל באשר הם. ועל כן הפרשה האחרונה בתורה נקראת בשם "וזאת הברכה", כי בתוך הברכה שהעניק משה רבנו לכל ישראל עד סוף כל הדורות קודם פטירתו הוא קָלַל כל יהודי ויהודי שיזכה שיהא לו חלק בתורה הקדושה, ובכך יזכו ישראל יחד כל שבטי י-ה להמליך עליהם את הקב"ה (דברים ל"ג ה') "ויהי בישורן מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל", ועל אף שהיה רבן של ישראל הוא לא חפץ שיהא נראה כי הוא גדול וחשוב יותר מהם.

ימים אלו (אב התשע"ב) הינם ימים טובים לכלל ישראל. ימים מלאי הוד והדר שבהם אלפים ורבבות מכל רובדי הציבור, עמך בית ישראל זוכים לסיים את התלמוד בבלי. כולם כאחד התכנסו ובאו לברך על המוגמר ולחוג ברוב פאר והדר את מעמדות סיום הש"ס שנתקיימו בכל אתר ואתר. אל המקומות המרכזיים ואולמות הענק ברחבי הארץ והעולם הגיעו רבבות בני אדם בלבבות מתרוננים. כולם נקבצו באו לך, בלבוש חגיגי ובפנים מאירות וקורנות באו כולם במטרה אחת ויחידה - לחלוק כבוד לתורתנו הקדושה ולהשתתף במעמד סיום התלמוד בבלי.

ישישים לצד בני תשחורת, נערים ובחורים, מכלל החוגים. אברכים שתורתם אומנותם לצד עמלי כפיים, כולם יחד הגיעו כשבראשם ניצבים מרנן ורבנן גדולי ישראל שליט"א. כולם יחד באו ליטול חלק בשמחתה של תורה, ועליהם נאה לומר "מי שטרך בערב שבת יאכל בשבת". אשרי כל אלו שזכו להתמיד מדי יום ביומו בלימוד הדף היומי ולהתייגע בתורה, כשהם אינם מוותרים על הקביעות היומית גם בימים שהיה קשה לעמוד בכך, והנה כעת הם קוצרים את פרי עמלם



חז"ל רבות במדרשים. ואם כן השאלה היא - מדוע לא נהפך הר סיני למקום מקודש לאורך כל הדורות כולם? האם מצינו הלכה בעניין הר סיני עצמו שחובה מוטלת על כל יהודי ויהודי להגיע לשם ולהתבשרם מאורו? פשוט וברור הדבר שלא כך הוא, כי לאחר שתרם המעמד המקודש של קבלת התורה, שב ההר לקדמותו להיות ככל ההרים, וכל קדושה מיוחדת לא נותרה עליו. על אף שבמקום זה זכו ישראל להיות לעם סגולה "ממלכת כהנים וגוי קדוש" (שם י"ט ו').

כאשר מתוארת נתינת התורה לדורות נאמר (אבות א' א') משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע... קבלת התורה עצמה נעשתה בהר סיני, אך מסירתה עברה מדור לדור. לתורה עצמה אין מקום קבוע, והיא מחזרת אחר שוחריה. וכשם שהשכינה גולה עם בני ישראל, כך נמצאת התורה בכל אתר ואתר.

עניין דומה מצינו בגלויות השונות. יד ההשגחה העליונה סובבה תמיד שלא תישכח תורה מישראל, ואף אם נראה כי שקעה שמשה של תורה במקום אחד עקב קשיי הגלות בין האומות, הרי מיד עלתה שמשה במקום אחר. עד שלא שקעה שמשה של יהדות פולין בשנות השואה הקשות, כבר זרחה שמשה של יהדות אמריקה וארץ הקודש. ועל כך נאמר "ובא השמש וזרח השמש"

וכך לא נותר העולם כולו פנוי מתורה חלילה, כי היא המקיימת תבל ויושביה. ובאמת שכך הוא העניין גם בכל גדולי ישראל לדורותיהם, שתורתם אינה עומדת וניצבת לדור בו הם חיו בלבד, אלא אורם הרוחני זורח למרחוק ומשפיע מעוצמתו אף על הדורות הבאים בכל מקום ומקום בעולם. הנה מן העיר אסוירא שבמרוקו - מקום מגוריו של רבנו הצדיק הקדוש המלומד בניסים רבי חיים פינטו הגדול זצוק"ל זיע"א, משם עלה ובקע אור רוחני עצום. לצד ביתו הפשוט שכן בית מדרש קטן אשר בו ישב הצדיק זצ"ל ועסק בכל ימי חייו בתורה הקדושה בצניעות אופיינית מופלאה, ובהסתר עד ליום פטירתו. ועל אף שעסק במפעלו הרוחני כל ימיו בהצנע לכת, הנה כבר למעלה ממאתיים שנה למן פטירתו נזכר שמו הקדוש בהערצה רבה ונישא לתהילה בפי כל. מוסדות תורה וחסד לרוב נקראים על שמו הקדוש, ישיבות וכוללים, תלמודי תורה ומפעלי צדקה וקומנו על שמו הטהור זיע"א בכל רחבי העולם. כי זכותו נמשכת ומשפיעה בטהרתה על כל הדורות הבאים אחריו.

נחמה גדולה הייתה לי במחשבות אלו. הנה עומד אני ניצב למול בניין הישיבה המעטירה בלובלין. שממה רוחנית כבדה רובצת במקום, קול התורה אינו נשמע, וכל האווירה כולה רחוקה מרחק שנות אור מן הימים הטובים ההם בהם אור התורה זרח הימנה למרחוק. כי הרי מלובלין יצאה תורה לישראל, מגדל של אור המיוסד כולו על הרעיון של לימוד דף גמרא אחד ביום על הסדר, אך בהתמדה עצומה ובקביעות בלתי מתפשרת. אם כן נמצא שבכל בית כנסת ובית מדרש אשר בארץ הקודש ובעולם כולו ששם מתקיים לימוד הדף היומי - אף הוא נקרא "ישיבת חכמי לובלין". והדף היומי עצמו הוא המזון הרוחני המחיה את האומה היהודית כולה, כי אין אומה זו אלא בתורתה, וישראל אין כוחם אלא בפייהם.

והחלק בתורה הקדושה נקנה בקניין שלם לכל יהודי ויהודי הן בלימוד התורה, והן בקביעת עיתים לתורה. וכל תומכי התורה המזכים את הלומדים בה להגות באמריה בשלוות הנפש, מה רבה היא זכותם. וזו היא מורשתו של משה רבנו ע"ה לכל הדורות הבאים (דברים ל"ג ד') "תורה ציווה לנו משה מורשה קהילת יעקב".

ומסר עצום טמון בדברים הללו לכל יהודי ויהודי. בדבריו של משה רבנו קודם פטירתו אשר נאמרו לכל שבט ושבט טמונות ברכות גשמיות שכל קיומן תלוי בחלק הרוחני. כאשר הוא בירך כל יהודי ויהודי שיזכה לחלק בתורה הקדושה, מכאן מובן שרק בזכות התורה הקדושה זוכה האדם לשפע רוחני וגשמי כאחד, כי מוהי התועלת בברכה גשמית בלבד אם אין בה חלק רוחני!?

לכן נאמר (שם ל"ג א') "וזאת הברכה אשר ברך משה". "זאת" היינו התורה הקדושה כמו שנאמר (שם ד' מ"ד) "וזאת התורה אשר שם משה" ואומר משה לישראל "וזאת הברכה" שידעו כי כל העוסק ב"וזאת התורה" יזכה לברכה ולישועה. הן לברכה רוחנית והן לברכה גשמית. וכמו שאמרו חז"ל (תנחומא עקב ה) כל העוסק בדברי תורה ימצא חיים בעולם הזה ובעולם הבא שנאמר (משלי ד' כ"ב) "כי חיים הם למוצאייהם ולכל בשור מפא". ועיקר ברכתו של משה רבנו באה לידי ביטוי אצל כלל ישראל בחג שמחת

התורה. כולם כאחד מסיימים את התורה, ששים ושמיים בסיומה ומתחילים מחדש. כי מדי שבת בשבתו זוכים רוב ישראל לשמוע את קריאת התורה בבית הכנסת פרשה ופרשה כסדרה, וכאשר הם מסיימים יום חג הוא "שמחת סיום התורה הקדושה" והתחלתה מחדש.

ובאיוזו פרשה מסתיימת התורה? פרשת "וזאת הברכה" שבה מובא בפירוט עניין פטירתו של משה רבנו, כדי להזכיר לכל אחד ואחד מישראל כי רק את לימוד התורה הוא לוקח עימו לאחר אחרית טובה, כי הנה מסיימים ומתחילים מחדש וממלאים שוב את המטען הרוחני בבחינת (בבא בתרא י'): "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו".

ועניין גדול יש בסיום התורה בשמחת תורה, כי יש בכוחו להשפיע על נשמתו של האדם לטובה שמתוך סיום פרשיות התורה מדי שנה, יזכוהו משמים להשלים סיומים נוספים כגון - את השי"ס בבלי וירושלמי, זוהר הקדוש ומשניות וספרים רבים נוספים ממפרשי התורה הקדושה. סוד עצום זה טמון בשמחת התורה הקדושה, שנפשו של כל אדם מישראל תתלהב לקדושה להשלים עוד ועוד סיומים.

וזוהי הייתה מטרתו של משה רבנו ע"ה שרצה להעביר את מוסר ההשכל הזה לדורות לבני ישראל, כי התורה שייכת לכלל ישראל באשר הם. ויתרה מזו, ידוע שבכל דור ודור מתעורר ניצוץ משה רבנו להשפיע על כלל ישראל מאור תורתו, וגדולה קדושתו להשפיע עליהם מן הזיו אשר היה בו, שאף הם זכו יחד עימו לאורה של תורה.

ועל פי הדברים הללו חשבתי להסביר בסייעתא דשמיא את המעשה המובא בגמרא (יבמות קכא). אמר רבן גמליאל פעם אחת הייתי מהלך בספינה, וראיתי ספינה אחת שנשברה, והייתי מצטער על תלמיד חכם שבה ומנו? רבי עקיבא. וכשעליתי ביבשה בא וישב ודן לפניי בהלכה. אמרתי לו - בני, מי העלך. אמר לי דף (קרבן) של ספינה נזדמן לי, וכל גל וגל שבא עליי נענעתי לו ראשי (הרכנתי ראשי ועבר הגל על גבי והלך לו - רש"י).

וקשה, וכי רבי עקיבא רצה ללמד את יורדי הים היאך להינצל מסערתו כי כאשר טבע ספינתם במצולות ים? וכי הדברים מכוונים אליהם בלבד או שמא לכלל ישראל? ויתרה מכך, הרי אם רבי עקיבא בחכמתו גילה את הסוד היאך להינצל ממים רבים - מדוע לא עלה בדעתו למצוא פתרון היאך להינצל מן המיתה המשונה שנגזרה עליו בידי הרומאים הרשעים?

אלא עלה בדעתי כי מסר לדורות טמון כאן מפיו של רבי עקיבא ע"ה, שכידוע היה ניצוץ נשמתו של משה רבנו ע"ה. הנה הספינה המטלטלת בין גלי הים זוהי ספינת חייו של האדם המנווטת דרכה בתוך הים הסוער, בין גלי הים והנחשולים - אלו הניסיונות והקשיים הבאים על האדם מצד היצר הרע, אשר כל מגמתו להטביע את ספינת חייו של האדם ולהורידו למעמקי שאול ולבאר שחת. והאדם עומד תוהה ותמה - כיצד ניתן להתמודד כנגד הגלים הללו המאיימים לטבעו? היאך אפשר להוביל את הספינה אלי חוף מבטחים מבלי שתשבר בנחשולי הים מול האתגרים אשר מציב היצר לאדם?

די להזכיר את קידמת הטכנולוגיה בימינו אשר הרסה כל חלקה טובה בעם ישראל, ואינה פוסחת אף כעת על רבים טובים אשר גדלו בחממה רוחנית, ולצערנו נפלו ברשת ובמלכודת רח"ל. עולם מודרני זה שבשכלוליו המתרבים מיום ליום המיט שואה רוחנית על בתים ומשפחות בישראל "רבים חללים הפילה ועצומים כל הרוגיה", האם אין הוא דומה לטלטלת הים הסוער? אף כאן מימי חייו של האדם נדים בסערה מכאן לכאן כשכל מאבקו הוא לצאת מעולם השקר ולהחיות נפשו להצילה מתוך עמלה של תורה.

ועל כך בא רבי עקיבא וענה "דף נזדמן לי, וכל גל וגל שבא הרכנתי ראשי ועבר הגל על גבי". "דף נזדמן לי" היינו דף של תורה, לימוד הדף היומי נזדמן לי "והרכנתי ראשי" כלומר, בשעה שעוסק האדם בלימוד הגמרא והוא מרכין ראשו על גבי הדף, קרוב לוודאי שרוח הזמן לא תניח לו לישיב בשלווה ולעסוק בתורה. גלי המחשבות הזרות יפריעוהו, ומה יעשה הבן ולא יחטא. כיצד יגיע לבחינת "ועבר הגל על גבי"? הפתרון היחיד הוא והעצה היעוצה לשחות בתוך עולמה של תורה, שיתגבר על המחשבות הרעות על ידי עמלה של תורה.

עולם התורה כולו התעטף באבל כבד בהגיע השמועה הקשה אל כל תפוצות ישראל על סילוקו של רשכבה"ג מרן רבנו יוסף שלום אלישיב זצוק"ל זיע"א (כ"ח בתמוז התשע"ב). שידור חי מן ההלוויה הועבר באמצעי התקשורת השונים. בזמן זה שהייתי בארצות הברית בסמוך לאדם אחד, שחיפש במכשיר הטלפון הנייד את שידור מסע ההלוויה. למותר לציין כי היה זה מכשיר בלתי כשר, והנה תוך כדי החיפוש במכשיר הוא נתקל בתמונות בלתי ראויים בעליל רח"ל שהיו עוברות כפרסומות קודם השידור החי.

נזעקתי ואמרתי לאותו אדם, והלא עליך לנתק את הטלפון הנייד שלך מיד. אתה חוטא ומחטיא לאחרים, כי במקום לבכות על פטירת רבן של



קדוש ולנהל את אורח חייו ברוח ישראל סבא. קשה לחיות בדורנו מבלי להימשך אחר רוחות הזמן והבלי העולם הזה, בעוד היצר הרע מוליך את האדם שולל ומראה לו שכביכול הוא יתקדם בתורת ה' בליווי העזרה הטכנולוגית ש"תועיל" לו במאוד. הוא משדר לאדם מסר שאין לו מה להפסיד, אך באמת שאין לו ואין לנפשו. כי בסופו של דבר עלול הוא למצוא את עצמו מנותק מעולם התורה רח"ל, ויותר מכך הוא עלול להתנתק הימנה גם מבלי להרגיש שהוא מנותק, וזוהי הסכנה הגדולה ביותר. כאשר האדם סבור לתומו כי הוא צועד בדרך ה' והוא יהודי טוב, דבק בתורה ובמצוות כאשר למעשה קרירות בעבודת ה' אופפת אותו, הרי זהו הריחוק הגדול ביותר.

ונתתי רמזי נאה לדבר מן המעשה שאירע לרבי עקיבא. "גל, דף, מים" עולה יחדיו בגימטריא "רז". כלומר כל הרוצה להינצל מן ה"גל" הסוער של היצר הרע, עליו לאחוז ב"דף" של גמרא בכל כוחותיו ולהרכין ראשו אל תוך ה"מים" אל תוך מימי התורה הקדושה. וזהו "רז", סוד ההצלחה. לפי שהתורה הקדושה היא הנשק היעיל ביותר כנגד היצר הרע, והיא קרש ההצלה לאדם מפני תחבולותיו.

ובחסדי ה' דף הגמרא הוא רמז לדף היומי, בו יכולים לראות אנשים עמלי כפיים, העוסקים לפרנסתם במשך כל היום כולו ובהגיע הערב הם נכנסים אל מקום הלימוד, אל בתי המדרש ובתי הכנסת בהם מתקיימים תמידין כסדרן שיעורי הדף היומי. זהו סוד הצלחתם, ועל ידי כך הם ניצולים מגלי היצר הסוערים, ובשיעור יומי קבוע זה הם אוגרים כוחותיהם להתמודד מול סכנות רוחניות רבות עוצמה. אשריהם ישראל.

אחד מתלמידיי שלפני שנים רבות זכה לשוב בתשובה, זכה אף הוא לסיים את הש"ס יחד עם כלל ישראל. הוא כל כך נשאב אל הלימוד ואל צורת הלמידה עד כי כאשר מגיד השיעור נעדר לעיתים, הוא ממלא את מקומו... לפרנסת ביתו הוא עוסק בתחום ההייטק והמחשבים, ועל אף כל עיסוקו בטכנולוגיה המתקדמת הוא משתמש בה רק על פי הנחיות והיתרים ברורים הניתנות מפי הרבנים שליט"א. הנה הוא אחד מן המיישמים את המסר של רבי עקיבא לדורות - להשתמש רק בדברים החיוניים וההכרחיים כדוגמת קרש הספינה, ולהחיות נפשו בין דפי הגמרא.

וכל הקובע עיתים לתורה, הוא נוטל חלק ישיר בברכת משה רבנו ע"ה. כאשר הוא חש שהתורה היא חלקו ונחלתו והוא חלק בלתי נפרד ממנה, ובלעדיה אין לו חיים. וכל התומך בעוסקי התורה הקדושה ושותף להחזקתם אשרי לו בזה ובבא. כי כך למעשה לכל יהודי ויהודי יש חלק בתורה הקדושה, ובסיימה ובהתחלתה מחדש, שם נעשה הוא מקושר לכלל ישראל שהתורה הקדושה היא חלקם ונחלתם.

ישראל ולהתעורר בתשובה על גודל האבידה של דורנו - הינך מכניס בליבך הרהורי עבירה המקררים את לב האדם מלבכות ולהצטער באמת על סילוקן של צדיקים! ובאמת שמרן הרב אלישיב זצוק"ל נדרש בחיים חיותו לעניין פעמים רבות, ועמד כחומה בצורה על נושא זה לכל ימצאו כל פגעי הטכנולוגיה בבתי יראי ה' וגדולה הייתה מסירותו לדבר וידועה למאוד.

ובדווקא רבי עקיבא ע"ה העביר לנו מסר זה, כי כידוע הוא חי בדור של מלכות רומי שחרתה על דגלה את התרבות הקלוקלת, וכל רצונה היה להשמיד את ישראל מבחינה רוחנית לבד מן הבחינה הפיזית. ועל כן השתמש רבי עקיבא בנס שאירע לו בין גלי הים כסמל וכדוגמא, אות ומופת לדורות הבאים, כי כשהחזיק את הקרש בהיותו בטלטלת הים והרכין ראשו לתוך המים בבוא אליו נחשולי הגלים, הוא חידד את המסר לכלל ישראל הבאים אחריו שלא ניתן לחיות ולהיות חלק מן התורה בזמנים קשים כאשר רוח הזמן מתפשטת בעולם, ורוצים לשלב אותה יחד עם חיי תורה. כי יש להתנער הימנה לחלוטין ולחפש מחסה על ידי שימוש האדם רק בדברים חיוניים שאין בהם היזק לנשמתו.

הנה רבי עקיבא נטל קרש מן הספינה השבורה, ונעשה חלק ממנה רק בכדי להחיות את עצמו. כי "קרש" אותיות "קשר" אולם ראשו היה שקוע כולו "בים" דהיינו בים התלמוד, ובפני כל גל וגל הוא הרכין ראשו. גלי הקידמה אינם עומדים בראש מעיינותיו והוא בורח מהם, בידעו כי הם מהווים היזק גדול לנשמתו.

ומשום כך לא תר רבי עקיבא ע"ה אחר פתרון כלשהו להציל עצמו מן המיתה המשונה ביד הרומאים, כי כל מקשת חייו הייתה קידוש שם שמים, ואף בפטירתו מסר עצמו בשמחה ובאהבה על קידוש ה' וקבלת עול מלכות שמים טהורה.

זהו המסר לדורות, ובפרט לדורנו אנו. טלפון נייד מתקדם, האם הוא כשר או פסול? אם אינו מתאים לגדרי ההלכה בצורה, זהו המקום לפעול לשבור, להתגבר על רוחות הזמן הסוערות. והוא הדבר לגבי כלל פגעי הטכנולוגיה, הנראים במבט שטחי כחיוניים וכהכרחיים לחיים, אך בחובם הם טומנים נזקים בלתי הפיכים, הרס ואובדן. וכאשר כל אדם ינהג כך הריהו מקיים את המסר של רבי עקיבא כי הוא אוהז רק "בדף הספינה" רק בקרש ההכרחי לו לקיומו, לאחר שוויידא שאין בו כל סכנה רוחנית האורבת לו. וגם כאשר ברשותו של האדם מצוי טלפון נייד כשר, עליו לשים ליבו ביתר שאת ולהיהרר משיחה בטלה, מלשון הרע ורכילות ומביטול תורה.

זה לעומת זה רואים אנו בימינו, כאשר מחד גיסא נחוגים ברוב פאר והדר סיומי הש"ס בכל אתר ואתר, והמוני בית ישראל מכל מוסדות התורה והישיבות הקדושות והכוללים הפזורים לאלפים ברחבי תבל. ומאידיך מתרבות הגזירות דבר יום ביומו על לומדי התורה, התנכלויות רבות לכל אלו המייצגים את עולם התורה כאשר ברקע עולה פריצותו הנוראה של הרחוב, פגעי האינטרנט והשחיתותיו.

והאדם ניצב מלא ברצונות טובים, הוא שואף לחיות כמו יהודי כשר, אך שלא בטובתו הוא חי בדור כה קשה מבחינה רוחנית. עולם מודרני מלא בסכנות קיום רוחניות, ובלתי הולם את השאיפה הטהורה להיות

"להגדיל תורה ולהאדירה"



גלויות ממוג. אז הנה מצאנו את הנוסחא המאחדת. כאן, בתוך הדף היומי, נמצא היסוד והשורש לאחדות הגדולה ביותר של עם ישראל! עם אחד ולב אחד.

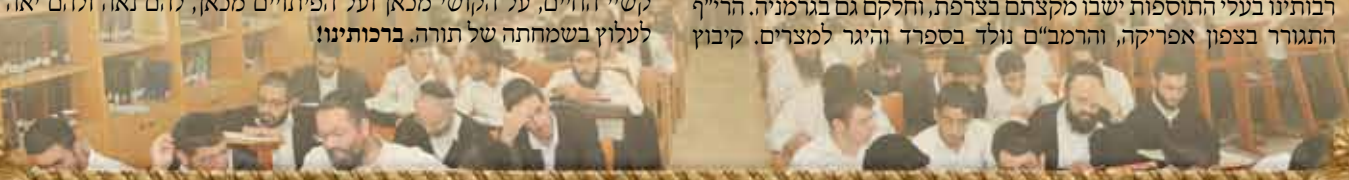
בגמרא אמרו שעתידי הקב"ה לעשות מחול לצדיקים בגן עדן. את הדמיון לטעימה מהתענוג הזה ניתן לחוש באלפי נקודות ברחבי הגלובוס בהם מתקיימים בכל יום שיעורי

הדף היומי, ובאחדות מרשימה הטעימה הזו גם תוענק לבאי סיום הש"ס, כבר בעולם הזה. לציבור הענק של לומדי הדף היומי, לאלו שהתגברו על קשיי החיים, על הקושי מכאן ועל הפיתויים מכאן, להם נאה ולהם יאה לעלוץ בשמחתה של תורה. ברכותינו!

בשעה שהעלה מהר"ם שפירא זצ"ל מלובלין, בנאומו בכנס גדולי התורה של אירופה, את הרעיון של לימוד הדף היומי, הקשה רבי מאיר על עצמו את השאלה המסעירה הזו:

הרעיון הוא אכן נפלא. רבים מעידים ומעודדים על כך. אך כיצד יתאחדו יהודים ממוצא שונה, מרקע שונה, בלימודו של אותו דף, יום אחרי יום? באמת, כיצד יוכלו לשבת יחד תלמיד מרן הגאון רבי חיים מבריסק זצוק"ל, מייסד שיטת ההבנה, עם רב "יקה" גרמני, איש פרנקפורט, בעל שיטת לימוד שונה לגמרי? האם יש משהו שיוכל להוות מכנה משותף בין יהודי מתורבת מהולנד, מצרפת, מעירק או מסוריה, לבין יהודי פשוט ותמים ממזרח אירופה, למשל מפולניה?

אבל, כפי שתירץ מהר"ם שפירא בעצמו, הלא התשובה נמצאת כבר כאן, על דף הגמרא, בדף הלימוד היומי שמאחד את כל עם ישראל בכל מקום שהם. כן, בדף הזה, מתאחדים כל הקבוצות וכל הדורות. הגמרא נכתבה בבבל - עירק של היום. רש"י כתב את פירושו על הש"ס בצרפת. רבותינו בעלי התוספות ישבו מקצתם בצרפת, וחלקם גם בגרמניה. הרי"ף התגורר בצפון אפריקה, והרמב"ם נולד בספרד והיגר למצרים. קיבוץ



בשמחת התורה

שני שני ושמדו



אורות חיים ומשה אשדוד	בנשיאות מו"ר הגאון הגדול רבי דוד הננייה פינטו שליט"א	פניני דוד ירושלים
-----------------------------	---	-------------------------

מתוך שבח והודאה להשי"ת
שרוחיינו וקיימנו והגיענו ליום הגדול

מעמד סיון הש"ס העולמי

שנלמד בעמל רב במוסדותינו הקדושים במסגרת לימוד

דף היומי

הננו מתכבדים להזמין את הציבור הרחב
לשוש איתנו משוש בשמחתה של תורה

במעמד מרנן ורבנן גדולי ישראל שליט"א
ובהשתתפות רבני המוסדות ובראשם

מו"ר הגה"צ רבי **דוד הננייה פינטו שליט"א**

המעמד יתקיים אי"ה ביום שני ב' אלול תשע"ב בשעה 20:00
באולמי "בית הארחה" בית וגן רח' הפסגה 8 בית וגן ירושלים



ינעמו את הערב 'תזמורת המנגנים'
בניצוחו של הזמר המפורסם ר' שלמה כהן הי"ו

גדול יהיה המעמד לכבודה של תורה